

Marie Cecile Thijs

De pasingerichte studio van Marie Cecile Thijs bevindt zich op een prachtlocatie. Het oude schoolgebouw met hoge plafonds en mooie details straalt een sfeer uit die past bij het werk van de fotografe. In deze inspirerende omgeving brengt zij de schilderkunst van de oude meesters weer tot leven.

Boy with White Collar at Table, 2010

“De liefde voor beeld is mij met de paplepel ingegoten. Thuis lagen er altijd overal kunstboeken. Vooral schilders als Velazquez, Caravaggio, Rembrandt en Vermeer hebben mij geïnspireerd. Ook maakte ik al vroeg kennis met fotografie. Mijn vader en mijn ooms fotografeerden en drukten zelf af in de doka. Al die albums heb ik bekeken. Ik denk dat daar mijn voorliefde voor jaren vijftig foto's vandaan komt. Maar ik heb ook bewondering voor de hedendaagse fotografe Annie Leibovitz. Wanneer je gevoelig bent voor beeld ontstaat er door de jaren heen een soort beeldbank in je hoofd van alle beelden en indrukken die je ooit hebt gezien of op straat hebt opgepikt. In mijn hoofd kan ik als het ware door die beeldbank heen 'wandelen'. Wanneer ik fotografeer, komen die beelden naar boven. Ook de verschillende symbolen uit de kunstwereld zitten in die beeldbank. Onbewust spelen al die herinneringen een rol wanneer je een nieuw beeld scheidt.”

Liefde op het tweede gezicht

Met een vader die fotografeerde en zelf zijn foto's afdruckte, maakte Marie Cecile al vroeg kennis met de fotografie. Rond haar elfde kreeg zij van haar vader haar eerste camera. Al snel had ze de smaak te pakken en ging ze zelf de doka in. “Ik hield ook erg van tekenen, schilderen en beeldende vorming en de fotografie verdween op een gegeven moment weer naar de achtergrond. Na een jaar modestudie op AKV | st. Joost ben ik overgestapt naar de rechtenfaculteit. Ik miste de maatschappelijke link die ik wel vond in mijn rechtenstudie. Van tevoren had ik wel bedacht dat ik na mijn studie weer iets artistieks wilde doen. Ik heb een aantal jaren met veel plezier in de advocatuur gewerkt, maar ik miste het scheppen. Dat was de reden om fotografie weer op te pakken. Het was een soort liefde op het tweede gezicht, maar de vonk sloeg direct weer over. Daarvoor had ik er nooit bij stil gestaan om iets met fotografie te gaan doen. Zelfs toen ik op de academie zat, kwam het niet in me op dat ik eigenlijk een fotograaf was. Op een gegeven moment kwam ik via het bestuur van de Burafo en het NVF direct in contact met de fotografie en ontdekte ik dat fotografie een heel maatschappelijk beroep is. Het heeft twee kanten: het maatschappelijke en het creëren. Ik verwonder me er soms over dat ik dat niet eerder heb bedacht. Het creëren krijgt steeds meer de overhand. Ik ben steeds meer geënsceerd gaan werken.”

Start bij belevingswereld

Naast haar werk als fotografe geeft Marie Cecile regelmatig les aan eindexamenkandidaten van de Fotoacademie. “Ik zie het eigenlijk meer als coachen. Tot en met het derde jaar leren de studenten over techniek, ze hebben een aantal opdrachten gemaakt en al een beetje een eigen stijl. In het laatste jaar moeten ze een bepaald niveau bereiken en verdieping aanbrenge in hun fotografie. Daarin coach ik ze. Natuurlijk is een eigen stijl altijd in ontwikkeling en is er nooit een eindstation, maar in het examenjaar moet er echt iets eigens in de fotografie komen. Het interessante van het overdragen van kennis is dat het ook je eigen gedachten aanscherpt. Het is de kunst om iedereen in zijn eigen stijl te laten werken. Ik wil heel graag dat de mensen hun eigen weg vinden. Ik probeer mensen altijd te leiden naar hun persoonlijke ervaringen. Soms zijn mensen nog te veel bezig met

Human Angel with Child, 2005

techniek en natuurlijk is dat heel belangrijk, maar het is handig als dat in je zak zit. Je moet terug gaan naar je meest persoonlijke ervaringen, hoe simpel ook. Het ligt vaak bij mensen op de stoep. Wanneer je vanuit je innerlijke ontwikkeling wilt werken, kijk dan eens een meter naast je. Je ziet dat ook wel bij hele grote fotografen die zich de laatste jaren van hun leven min of meer noodgedwongen richten op bijvoorbeeld hun eigen tuin en dan prachtige dingen maken. Je belevingswereld is altijd een goede start. Ook wanneer je iets anders doet dat niet direct tot je eigen leefwereld behoort, is het goed om iets te zoeken dat een raakvlak met jezelf heeft. Ook dan kun je tot dingen komen die helemaal vanuit de fantasie voortkomen, maar dat hangt heel erg van de persoon af. De één kan heel goed vanuit zijn fantasie werken en de ander niet. Uiteindelijk gaat het om het beeld dat ontstaat. Wat je ermee communiceert. Wie wil je bereiken? Wat is je doelgroep? Het blijft altijd een gok wie je met je foto's bereikt. Ik denk altijd als ik kippenvel krijg, is het tijd om af te drukken. Aan mijn foto's gaat een hele voorbereiding vooraf en soms zit ik er jarenlang op te broeden. Als ik ga fotograferen, moet alles op zijn plek moet vallen. Ik ben op zoek naar een wonderschone ervaring."

Op jacht

De foto's van de creatieveling ontstaan niet van de één op de andere dag. Op een gegeven moment komen de interessante mensen en elementen die zij in haar hoofd heeft verzameld samen tot één beeld. Daarna begint de voorbereiding voor het 'echte' werk. "Ik haal echt alles uit de kast om tot een perfect beeld te komen. Mijn modellen vind ik op straat of bij mijn dochter op school. Op straat zie ik veel gezichten en mensen. Meestal ben ik op zoek naar atypische modellen. Als ik echt iemand tegenkom op straat die ik wil fotograferen, ga ik er achteraan. Achtervolgen is een groot woord, maar als ze heel hard lopen, zorg ik wel dat ik ze inhaal. Soms heb ik kinderen al langer op het oog, maar hebben ze nog niet de juiste leeftijd. Dan houd ik ze in de gaten tot ze wel die leeftijd hebben. Met dezelfde gedrevenheid ga ik ook achter mijn attributen aan. De kraag uit de serie 'White collar' is een echte zeventiende eeuwse kraag die ik in het Rijksmuseum mocht fotograferen. Omdat de kraag het museum niet mocht verlaten, heb ik hem los gefotografeerd en is deze later op de foto's gefotoshopt."

Geen regels

Het licht in de foto's van de fotografe doet denken aan het licht in de schilderijen van Rembrandt. "Wanneer je kijkt naar een beroemd zelfportret van Rembrandt bevinden zijn ogen zich helemaal in de schaduw. Dat vind ik interessant. Ook in de schilderijen van Rembrandt is het licht weer anders. Van tevoren bedenk ik met welk licht ik wil werken, maar uiteindelijk kijk ik altijd naar de persoon die ik fotografeer. Ik kijk

wat interessant is voor wat ik wil laten zien en naar de vorm en uitstraling van een gezicht. Het belangrijkste is goed blijven kijken wat je doet want er zijn geen vaste regels. Techniek is slechts een gereedschap dat je in kunt zetten om dat te bereiken wat je graag wilt. Dat geldt bij de opname en bij de afwerking. Voor een foto klaar is om te printen, doorloop ik heel veel stappen. Ook voor de definitieve print, worden veel proeven gemaakt. Tot op zekere hoogte ben ik een perfectionist, maar ik kan het op een gegeven moment wel loslaten."

“Met het overdragen van kennis, scherp je ook je eigen gedachten aan”

Portrettist

Behalve vrij werk maakt Marie Cecile ook veel portretten in opdracht. "Mijn vrije werk, maak ik puur voor mezelf. Daarnaast is het een transportmiddel voor mijn opdrachtfotografie. Door mijn vrije werk kan ik me ontwikkelen en doe ik alles wat ik wil. In een opdracht ben je meer gebonden. Ik vind het heel inspirerend om met mensen te werken en ben echt een portrettist. Toen ik nog tekende en schilderde, ging het ook altijd om figuren. Ik kijk al heel lang hoe mensen lopen en bewegen. Ik voel me soms net een beeldhouder met levend materiaal. Soms plooi ik mensen letterlijk in een houding. Dan duw ik even of trek aan een schouder. Het moet in de eerste plaats een portret worden, maar ik probeer er ook altijd iets meer in te leggen, iets overdrachtelijks. Het is een vorm van intensiteit die ik in mijn foto's wil leggen die te maken heeft met aandacht en concentratie. Alles wat je aandacht geeft gaat leven. Dat werkt met onderwerpen, met mensen en met dieren. De kat uit de 'White collar' serie is echt een 18-eeuwse staalmeester. Mijn meest recente werk is het 'Koninklijk' koppel katten. Salinero, het paard van Ankie van Grunsven vind ik een prachtig dier. Het is een topsporter, maar ik heb er wel de verstillings die ik in mijn foto's breng ingelegd. De foto is een toonbeeld van verstillings en kracht.

"Ik krijg veel reacties op mijn werk. Het is fijn dat het gezien wordt. De bedoeling is uiteindelijk dat het de weg naar buiten vindt. Het wordt hier in de studio gemaakt en op een gegeven moment moet het uitvliegen en een eigen leven krijgen. Ik vind het leuk wanneer mensen er hun eigen dingen in zien. Ik ben nog lang niet klaar met de fotografie en wil me daar nog meer in verdiepen. Ik heb nog heel veel foto's die ik wil maken. Het is iets waar je voor de volle 100 procent voor moet gaan, een manier van leven."

www.mariececilethijs.com

Adriaan van Raab van Canstein